

Cướp Tân Lang

Contents

Cướp Tân Lang	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02—03	3
3. Chương 04—05	7
4. Chương 06—08 (hết)	11

Cướp Tân Lang

Giới thiệu

Nữ chính: Trầm Bảo Bảo, Nam chính: Nha Vũ Tường Nàng xuất thân trong gia đình võ tướng bị g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuop-tan-lang>

1. Chương 01

Mở đầu

Trong sơn trại nhỏ ở trên ngọn núi hiểm trở một tiểu cô nương với đôi mắt trong veo như con mèo con tinh nghịch, nàng trèo lên ngọn cây hái những trái cây chín đỏ thì bị hấp dẫn bởi tiếng nước róc rách. Len lén tiến đến bên bờ suối nàng là mồm chữ o mắt chữ a không hết ngạc nhiên.

- Tỷ tỷ thật là xinh đẹp nha. - Nàng reo lên lấy lòng tiểu mỹ nhân bên suối. Cha nàng cũng thường hay khen nương nàng như thế, mỗi lần nghe nương đều rất vui.

Hắn quay sang liếc nhìn tiểu cô nương đang chảy nước miếng ngang nhiên ngắm hấn tắm kia không chút xấu hổ còn dám khen hấn đẹp.

- Ta là nam nhân. - Hấn bực mình vì bị nàng hiểu lầm là nữ nhân khiến hấn vô cùng khó chịu.
- Huynh thật là đẹp... - Nàng vẫn nhìn hấn bộ dạng chảy nước miếng say mê. Không thèm liếc nhìn nàng một cái Nha Vũ Tường khoác áo vào trở lên bờ trước khi đi hấn bỏ lại câu hỏi:
- Muội tên gì nhóc con.
- Muội không phải nhóc con muội là tiểu sơn tặc tên gọi Trầm Bảo Bảo. - Nàng giận dữ chống nạnh quát lớn. - Huynh chờ đó lớn lên muội sẽ đến cướp huynh về làm áp trại tướng công.
- Ha... ha... ha... vậy ta đây sẽ chờ. Thiếu niên mười lăm tuổi cười lớn bỏ đi trước câu hẹn của tiểu nữ tặc chỉ vừa tròn năm tuổi.

Chương 1: Tân lang cướp về

Ngồi trong căn phòng xa lạ Nha Vũ Tường nhìn quanh một lượt. Nơi này có lộn xộn các thứ, đao có, kiếm có, sách vở thì chất chồng lộn xộn bừa bãi. Cạnh bàn học còn treo một cây mộc cầm quý giá hấn vốn là kẻ say mê âm luật thế nhưng cây mộc cầm kia không khiến hấn hứng thú với bức họa nghệch ngoạc treo trên tường. Nét vẽ không cứng cáp mà có phần khó coi thế nhưng nam tử trong tranh có thể nhận ra là hấn. Đến bên bức họa hấn phát hiện phía dưới bức họa là rất nhiều bức họa khác nữa bị treo cùng một chỗ. Lật từng bức vẽ một thì hình như tất cả đều giống nhau lặp lại. Tất cả đều là hấn thế nhưng những bức vẽ kia bút pháp ngày một cứng cáp, có thần hơn thậm chí bức tranh cuối còn khiến hấn kinh ngạc.

Đang ngắm tranh thì hấn nhận thấy có người đang đến, bước chân nhẹ nhàng, có vẻ là một nữ nhân. Hấn quay trở lại giường và ngồi tại đó hướng mắt về phía cửa. Đẩy cửa bước vào là một tiểu cô nương có làn da rám nắng, ngũ quan không thanh tú nhưng cũng khá hài hòa. Nàng có một đôi mắt rất đẹp khiến khuôn mặt kia thoát nhìn không phải kẻ xinh đẹp diễm lệ nhưng khi để ý thật kỹ có thể sẽ bị mê hoặc bởi đôi mắt đó.

- Chàng tỉnh rồi sao? - Nàng cất tiếng hỏi, giọng nói của nàng trong như chuông bạc khiến hấn có chút thất thần, với giọng nói ngọt ngào này nếu bị bịt mắt hấn có lẽ sẽ nghĩ rằng nàng là một mỹ nhân. Trầm Bảo Bảo mỉm cười nhìn hấn. Thấy hấn mãi không trả lời, nàng thăm nghĩ hay là nàng đã dùng quá nhiều mê dược.
- Ta là đang ở nơi nào? - Hấn chợt lấy lại tinh thần rồi đẩy phòng bị nhìn nàng.
- Hắc Phong trại. - Nàng cười ngọt ngào nói, ngay khi biết hấn muốn cưới tân nương nàng vội vàng chặn đường cướp người.
- Ồ, ta muốn gặp trại chủ. - Hấn hướng nàng đưa ra yêu cầu.
- Chàng cần gặp cha ta là có việc sao? - Nàng kéo chiếc ghế lại ngồi đến bên cạnh hấn ra vẻ tò mò hỏi.
- Ta rất bận còn phải tổ chức hôn sự. - Hấn ra vẻ rất nghiêm trọng nhìn nàng.
- Không vội đội hỷ phục của ta may xong sẽ cùng chàng thành thân. - Nàng phất tay mỉm cười nói rồi hướng về chiếc bàn rót ỉnh một chén trà.
- Ai nói ta sẽ lấy cô nương. - Hấn lớn giọng trách mắng, hôn nhân có thể đem ra làm trò đùa được sao. Thế nhưng nhìn thái độ kia của nàng khiến cho hấn tức giận nghĩ ra thì cũng lạ hấn đáng ra phải giận vì nàng đang ép hôn hấn mới phải chứ.
- Lễ vật chàng cũng đã nhận rồi lại không muốn lấy ta sao? - Nàng lại từ tốn mỉm cười nhìn hấn nói chuyện hết sức bình thản cứ như đang hỏi hấn trời lúc này là nắng hay mưa.
- Lễ vật, ta có sao? - Hấn đẩy phòng bị nhìn nàng. Hấn nhớ hấn đâu có nhận thứ gì từ bất kỳ ai.
- Chậu Kim Anh Tử là do ta đem đến. - Nàng mỉm cười đầy thẹn thùng nhìn hấn, khuôn mặt kia thực không hợp với cử chỉ hiện giờ của nàng thế nhưng hấn không cảm thấy ghét.

- Kim Anh Tử... - Là chậu hoa màu đỏ có mùi hương dễ chịu trong phòng hân đó sao? Ngày đó sau khi trở về trang viện hân liền thấy chậu hoa đỏ đặt trước cửa. Vừa nhìn hân liền thích nên đem về chăm sóc.
 - Ta có thể trả lại lễ vật đó hay không? - Hân hướng nàng tìm một đáp án.
 - Không thể. - Nàng quả quyết. Nàng đã vì hân lật tung các thành trấn nơi nào có người quen nàng đều mặt dày nhờ tìm kiếm. Cho đến tận tháng trước nàng mới tìm ra hân không thể dễ dàng buông tay với hân a.
 - Nhưng ta nào có biết thứ đó lại là lễ vật mang ý nghĩa quan trọng thế chứ. - Nếu hân biết tuyệt đối sẽ không cầm về.
 - Nó là một dược vật hấp thu lấy độc chất quanh nơi được đặt, hương thơm từ Kim Anh Tử có thể giúp thư giãn tinh thần cùng tốt cho thân thể. - Nàng là cướp được từ tay Diệu Thủ thần Y luôn giữ bên mình, nếu không phải là hân nàng tuyệt sẽ không đem làm lễ vật.
- Ngay khi biết công dụng của cây dược vật kia nàng liền đoạt lấy, suốt mười một năm nay lão bám theo đòi nàng trả lại. (akiaki: bó tay cướp luôn của người quen hả? Đúng là sơn tặc nha. Bào Bào: chứ sao...)
- Có thể hấp thu độc khí? Có thứ như vậy sao? - Hân cũng là lần đầu biết đến. Một thứ như vậy hân chỉ vất lẩn lóc trước hiên cửa sổ phòng lâu lâu tưới chút nước cũng thật là lãng phí.
 - Vậy ít ra cũng phải cho ta viết một phong thư báo với bên đảng gái để họ khỏi phải đợi. - Hân là lo đắc tội với người ta, dù gì đó cũng là nơi không thể đắc tội.
 - Chàng không phải lo, tân nương của chàng ta đã hồi hôn lại rồi. - Là chỗ quen biết cả tuy có chút ngại nhưng cũng đành chịu ai bảo nàng ta cưới lại là phu quân nàng ngày đêm tìm kiếm chứ.

2. Chương 02—03

Chương 2: Hắc Phong Trại

Hân không bị nhốt lại giống như tù binh cũng không bị nàng giam lỏng hoặc có người kè kè đi theo sau mà hết sức tự do thăm thú sơn trại này. Nhưng điều khiến hân bất ngờ hơn hân thì nơi gọi là sơn trại này không giống một chút nào những hang ổ sơn tặc lúc trước hân từng gặp qua. Sở dĩ nói thế vì bọn họ không tập trung lại mà hình như đều có một mái nhà riêng để đi về. Bọn họ chỉ tụ tập lại nói chuyện, nhảy múa hoặc khi có vụ cướp nào đó cần đánh cướp. Còn ngày thường không cướp bóc bọn họ cũng làm ruộng sống một cuộc sống không nghĩ không lo.

Mọi người trong hắc phong trại đối xử với nhau là quan tâm lo lắng như thể người nhà của nhau. Bọn họ gọi nàng là Bảo Dương gia, cái tên nghe có chút quyên tai, Bảo dương gia. Nàng chính là Trầm Bảo Bảo mà hân đã gặp mười một năm trước đó sao? Cũng thật sự là không giống, cứ nghĩ nàng lớn lên phải là đại mỹ nhân thể nhưng đáng đáp có thể xem là tạm được, còn khuôn mặt thì trừ đôi mắt ra không có gì giống cả.

- Chàng thấy sao, ở đây rất tốt phải không, có sông, có núi, có một mái nhà, chàng cần thứ gì khác ta có thể đi đánh cướp đem về. Vì thế tốt nhất là nên ngoan ngoãn mà làm tân lang của ta thôi. - Nàng cười híp mắt, vẻ mặt ngả ngớn khê vuốt nhẹ khuôn mặt hân, đôi mắt khép hờ nhìn hân say mê.

Quả thật nếu nhìn vào lúc này có thể nói nàng hân quả là sắc nữ khiến người ta ghê sợ cùng chán ghét thể nhưng vì sao hân lại không cảm thấy ghét hành động kia của nàng. Hân không tránh đi ánh mắt của nàng mà ngược lại nhìn thẳng vào đôi mắt kia, có sự cô độc cùng bi thương thống khổ trong đôi mắt đó.

Bị hấn nhìn khiến cho nàng không được tự nhiên vội thu tay về cùng trốn đi ánh nhìn của hấn. Khoảng khắc hấn nhìn sâu vào mắt nàng nàng dường như cảm thấy hấn là đang nhìn thấu mọi tâm tư của mình khiến nàng bối rối. Nàng bước nhanh ra khỏi căn phòng bỏ lại câu nói lạnh sau lưng

- Ta đã cho người thu xếp cho chàng căn phòng đối diện, chàng có thể dọn vào đó ở trước khi chúng ta bài đường thành thân. - Hấn nhìn theo bóng dáng ngượng ngùng vội vã kia mà cười nhẹ.

Hấn nhìn qua căn phòng được vì hấn mà chuẩn bị, nhìn căn phòng có vẻ phô trương nhưng khá gọn gàng và ngăn nắp. Cầm tấm khăn trải bàn màu sắc rực rỡ kia hấn muốn bỏ chúng ra cho đỡ chói mắt thế nhưng lại phát hiện chiếc bàn gỗ có vẻ khá tinh tế bị che phủ bởi tấm khăn rực rỡ kia. Hấn nhìn những vật bất mắt khiến căn phòng trở nên phàm tục chương mắt kia khẽ nhếch miệng mỉm cười. Tất cả những thứ ấy có vẻ như vừa được thêm vào căn phòng và cố che đi vẻ thanh nhã vốn có của nó.

- Căn phòng này trước đây là của ai? - Hấn quay sang hỏi nha hoàn phía sau đang đem trà nước đến.

- Là phòng của tiểu thư, à không của Bảo đương gia. Vì ở đây không có phòng trống nên bảo đương gia để ngài ở lại đây.

Hấn nhíu mày suy nghĩ, lơ đãng đảo mắt nhìn quanh thì lại bị cuốn hút bởi một góc khuất phía sau chiếc bình lớn chiếm chỗ và có vẻ không chút tự nhiên. Phía sau chiếc bình là những hàng kệ phía sát tường có rất nhiều sách xếp gọn gàng ngăn nắp, nhìn những chỗ có vài cuốn sách bị khuyết chỗ thì hấn bỗng nhớ đến chồng sách ngổn ngang trong căn phòng đối diện kia của nàng. Có vẻ nàng cũng vừa dọn sang bên đó.

- Vậy căng phòng đối diện, lúc trước là...

- Nó là phòng... là nơi đương gia không muốn bất cứ ai ở lại trừ nàng, hôm nay vì thiếu người nên có vài người không biết quy tắc đã để công tử ở đó. - Thấy hấn đến gần những cuốn sách phía kệ sách Tiểu Đào thăm mắng chính mình sao không che dấu kỹ một chút cái kệ kia.

- Chúng đều là bảo bối của tiểu thư ngài... - Nàng vội vã muốn ngăn hấn lại nhưng hấn đã cầm lấy một cuốn trên tay còn lật xem phía bên trong.

- Chàng thích căn phòng này hay không? - Trầm Bảo Bảo bước vào thấy hấn cầm cuốn thơ của nàng trong tay thì liếc tiểu đào khiến nàng ta khẽ run nhẹ.

- Ta rất thích, những thứ này đều là của nàng sao? - Hấn giơ tập thơ lên hỏi anh mắt có chút chăm chú nhìn nàng.

- Phải, ta đương nhiên phải nghiên cứu những thứ này, mơ ước cưới được một tướng công nho nhã tuấn dật thì cũng phải biết hấn đọc gì nghĩ gì chứ. - Nàng có vẻ mất tự nhiên nói, nàng cũng là không hi vọng hấn thấy những thứ kia.

- Ta thấy có vẻ như không phải chỉ là hiểu biết sơ đầu, ta thấy các ý thơ trong này đều là dựa theo cổ thơ mà đề ra. - Hấn tự thấy mình văn chương không thua kém bất kỳ kẻ nào thế nhưng đứng trước những ý thơ của nàng khiến hấn có chút cảm phục.

- Chàng thấy chúng thế nào, ta luôn không rõ là dùng cổ ngữ có ổn hay không, có làm cho chúng quá ngổn ngang hay quá không hợp hay chẳng. - Nàng nhào đến bên hấn luyện thảng như gặp được tri âm. Nàng lúc trước cũng có gặp qua không ít thi nhân nhưng bọn họ đều là chê thơ nàng làm có chút lạ. Khi nghe hấn khen thơ nàng dùng cổ ngữ rất hay khiến nàng trở nên hưng phấn muốn cùng hấn luận đàm. Bọn họ cùng nhau say sưa trao đổi mà dường như quên đi cả mọi thứ chung quanh. Nàng vốn yêu thích cổ văn thế nhưng kiến thức của hấn về cổ văn là những tư hoàn toàn lạ lẫm cùng nàng.

Tiểu Đào thấy thế mỉm cười lui xuống, nàng là thấy qua tiểu thư đàm luận nhiều cùng các thi sĩ khác nhưng chưa từng thấy vẻ mặt hạnh phúc kia cả tiểu thư nhà nàng. Khẽ thở dài, tiểu thư nhà nàng sống cũng thật là vất vả, nàng mong rằng nàng ta sẽ gặp được người có thể khiến nàng xoa dịu nỗi đau kia của tiểu thư. Cũng đã ba năm kể từ ngày đó thế nhưng căn bệnh kia của nàng ta mỗi tháng đều rất đúng hẹn phát tác chưa từng gián đoạn trong suốt ba năm qua.

Ngồi trầm tư suy nghĩ gì đó Nha Vũ Tường lười biếng ngáp dài nhìn ai kia say ngủ vì mệt mỏi. Hôm nay nàng tìm đến hấn không trêu ghẹo hấn như mọi khi mà chỉ mệt mỏi bảo với hấn cho nàng mượn chỗ ngủ

lưng rồi cứ thế chiếm mất chiếc giường của hắn.

Trong một góc tối của căn phòng Ninh Thần cảm thấy có chút bất ngờ, chủ nhân nhà hắn chưa từng có hành động ngáp dài tự nhiên đến thế cho dù là trước mặt nương ngài hay bất cứ ai. Hắn luôn cảm thấy bất ngờ từ khi hắn cùng chủ tử đến đây. Khi thấy vị cô nương kia đùa giỡn với ngài ấy thế nhưng ngài ấy chưa từng một lần tức giận qua, đôi khi ngài còn thuận theo trêu đùa của nàng.

Điều khiến hắn càng cảm thấy kỳ lạ hơn nữa là dù ngài ấy đã nắm rõ địa thế hắc Phong Trại như kế hoạch thế nhưng chưa một lần có ý rời đi hoặc có hành động gì tiếp theo. Không phải ngài ấy là dự định thay đổi kế hoạch đó chứ... ai... a... hắn cũng là không bao giờ có thể biết được ngài ấy đang nghĩ gì mặc dù là theo ngài từ khi bọn họ còn là những ấu nhi.

Ngồi trong căn phòng giờ chỉ còn lại một mình Vũ Tường lấy ra từ ống tay áo một lệnh bài nhỏ.

- Phát lệnh chuẩn bị tấn công hắc phong trại. Đây là địa thế nơi này. Người trở về đợi mệnh lệnh của ta.

- Dạ chủ nhân. - Ninh Thần cúi người nhận mệnh rồi cầm lệnh bài biến mất.

Nha vũ tường hít sâu một hơi trầm ngâm. Hắn trước giờ chưa từng một lần do dự khi dẹp tan hang ổ của bọn cướp thế nhưng khi đến đây khiến hắn có chút chần chừ. Mọi người nơi đây thâm tình lại nhân hậu bọn họ lại chỉ luôn cướp của những kẻ tham quan ô lại hoặc những gia đình đại gian đại ác. Còn ngày thường không có con mồi bọn họ như những nông phu cần mẫn với đồng áng với vườn tược kiếm kế sinh nhai. Thế nhưng nói gì thì bọn họ cũng vẫn là tặc, hắn và bọn họ thật sự là không thể đi cùng đường. Dao động trong hắn ngày một nhiều hơn khi bọn họ là người tốt. Sở dĩ hắn hao hết tâm tư dẹp trừ sơn tặc lớn nhỏ trong Triệu quốc là bởi hắn có món nợ cần trả. Bọn họ dù có tốt vẫn cứ là sơn tặc không phải sao.

- Tiểu mỹ nhân chàng là đang nghĩ gì? Có gì phiền lòng sao? - Trầm Bảo Bảo mỉm cười tà tà nhìn hắn. Trông nàng hôm nay có vẻ rất vui khác hẳn mọi khi.

- Lại vừa đi cướp về sao? - Tặc thì chẳng phải là luôn vui mừng khi cướp được thứ gì đó quý giá sao?

- Ha... Ha... Tiểu Mĩ nhân cũng thật là thông minh. Đúng là sơn tặc chỉ vui khi đi cướp thật nhưng hôm nay không cướp vì hôm nay là lễ gặt mọi người cùng ăn mừng cả một năm cực nhọc.

Nàng mỉm cười dắt hắn đến cạnh một thung lũng sâu hun hút nhìn không thấy đáy. Bọn họ tụ tập quây quần cạnh bờ vực rồi cùng nhau ăn uống vui đùa.

- Chàng biết vì sao bọn họ lại tụ tập quanh đây không? - Hắn nhìn nàng khẽ lắc đầu.

- Vì họ định nơi đó sẽ là nơi chôn xác mình. - Nàng chỉ tay xuống bờ vực.

- Sinh nghề, tử nghiệp, nếu một ngày nơi này bị quan binh vây kín thì thay vì bị bắt mọi người sẽ cam nguyện cùng chôn thân nơi này. - Vừa nói nàng vừa nở một nụ cười thật rạng rỡ dưới ánh nắng chiều tà hắn dường như cảm thấy hít thở không thông. Giờ phút này nàng bỗng trở nên đẹp rạng rỡ hẳn như cảm nhận được cả niềm vui từ nàng.

Hắn đến sát bờ vực, gió phía dưới thung lũng kia thổi ngược lên khiến hắn có chút bất ngờ lão đảo. Thấy hắn không thể đứng vững nàng vòng tay ôm chặt lấy hắn. Bị nàng ôm hắn mới nhận ra nàng thực nhỏ bé, trong vô thức cánh tay hắn vòng qua ôm lấy nàng. Tiếng reo hò của mọi người kiến hắn bỗng ý thức được sự việc. Nhìn mọi người nơi đây quây quần như một gia đình lớn hắn bỗng nhiên giật mình. Bọn họ nếu bị triều đình bắt hẳn là không bị xử tử mà chỉ là xung quân hoặc lao động khổ sai vài năm. Hắn không đến nỗi phải tìm tử lộ, thế nhưng nếu không thể đổi cách suy nghĩ kia của họ chẳng phải hắn chính là kẻ dẫn họ đến tử lộ đó sao.

- Ở đây gió lớn, chúng ta trở về thôi. - Hắn chợt thoát ra khỏi suy nghĩ rồi rầm của bản thân thì thấy mọi người dường như đã về hết lễ mừng mùa gặt cũng đã kết thúc tự khi nào cũng đã tàn trời cũng đã có chút hừng sáng.

Nhìn bóng hắn rời đi trong suy tư, ánh mắt của Bảo Bảo trở nên ảm đạm.

- Thật xin lỗi. - Nàng biết hắn là người tốt, thế nhưng nàng thực sự bất đắc dĩ.

Trong căn phòng Nha Vũ Tường bước đến kệ sách định tìm một cuốn cổ văn nào đó để khỏi phải rối trí nữa thì Thần xuất hiện

- Gia, Trương đại nhân nói triều đình lần này là dùng hai trăm tân binh đến Sa Hà Trấn ở dưới núi trợ giúp nên nói với chúng ta lần này hẳn không cần xen vào.

- Vì cái gì phải cử binh đến? Theo lý dẹp trừ sơn tặc đâu cần điều binh, chỉ cần lính trong một phủ cũng đủ. Vì cái gì lần này lại khác.

- Nghe nói bọn họ hai ngày trước là đột nhập Thái úy phủ giết chết Lý thái úy. Còn có Binh bộ thị lang Liễu Hoành, Thượng thư đại nhân Tống thể Anh, Tổng Đốc Triết Giang Thái liệt. Tổng cộng là 4 vị quan lớn.

- Không cướp mà giết người sao? Hẳn nhúu mày suy nghĩ.

- Cướp hết tài sản nhưng Không giết người nhà bọn họ.

- Là do bọn họ phản kháng sao?

- Dạ thuộc hạ nghe nói là không phải, có vẻ như bọn họ cùng trại chủ có thù riêng gì đó.

- Điều tra cho ta việc này. Còn nữa trở về nói với Trương tri phủ tạm thời hoãn việc tấn công chờ chỉ thị của ta.

- Thuộc hạ rõ. - Nói rồi kẻ kia tung người biến mất giống như chư từng xuất hiện qua. Mọi việc dường như có vẻ phức tạp hơn dự kiến của hắn. Bỗng nhiên hắn cảm thấy có chút bất an không thể hiểu được. Hẳn đây là đang giao động sao, giao động giữa nghĩa vụ và cảm tình hắn dành ọi người nơi đây sao. Hẳn chẳng phải là loại người có thể từ bỏ người thân mà quay mặt bước đi đó hay sao sao nay lại vì bọn họ mà chần chừ như vậy. Hít một hơi thật sâu và nhắm mắt lại, hình ảnh gương mặt tươi cười rạng rỡ từ nàng lại hiện ra thật rõ ràng trong đầu hắn.

hư nh (g ùng thật là vất vả, nàng mong rằng nàng ta sẽ gặp được người có thể khiến nàng xoa dịu nỗi đau kia của tiểu thư. Cũng đã ba năm kể từ ngày đó thế nhưng căn bệnh kia của nàng ta mỗi tháng đều rất đúng hẹn phát tác chưa từng gián đoạn trong suốt ba năm qua.

Ngồi trầm tư suy nghĩ gì đó Nha Vũ Tường lười biếng ngáp dài nhìn ai kia say ngủ vì mệt mỏi. Hôm nay nàng tìm đến hắn không trêu ghẹo hắn như mọi khi mà chỉ mệt mỏi bảo với hắn cho nàng mượn chỗ ngủ lưng rồi cứ thế chiếm mất chiếc giường của hắn.

Trong một góc tối của căn phòng Ninh Thần cảm thấy có chút bất ngờ, chủ nhân nhà hắn chưa từng có hành động ngáp dài tự nhiên đến thế cho dù là trước mặt nương ngài hay bất cứ ai. Hắn luôn cảm thấy bất ngờ từ khi hắn cùng chủ tử đến đây. Khi thấy vị cô nương kia đùa giỡn với ngài ấy thế nhưng ngài ấy chưa từng một lần tức giận qua, đôi khi ngài còn thuận theo trêu đùa kia của nàng.

Điều khiến hắn càng cảm thấy kỳ lạ hơn nữa là dù ngài ấy đã nắm rõ địa thế hắc Phong Trại như kế hoạch thế nhưng chưa một lần có ý rời đi hoặc có hành động gì tiếp theo. Không phải ngài ấy là dự định thay đổi kế hoạch đó chứ... ai... a... hẳn cũng là không bao giờ có thể biết được ngài ấy đang nghĩ gì mặc dù là theo ngài từ khi bọn họ còn là những ấu nhi.

3. Chương 04—05

Chương 4: Động tâm

Khê thở dài nhìn cảnh vật xung quanh qua cửa sổ, theo như Thần hồi báo thì hẳn là quan binh triều đình đã tạm thời sẽ không tấn công lên sơn trại. Nhưng đó hẳn không thể là biện pháp lâu dài, hẳn chỉ có hai con đường để chọn cho lúc này. Đó chính là đứng nhìn bọn họ và triều đình đối đầu cùng nhau hoặc phải can thiệp vào chuyện này. Chỉ nghĩ đến bờ vực kia sẽ nuốt mất hình dáng nhỏ bé của nàng khiến hẳn hô hấp dường như khó khăn hơn hẳn, lẽ nào hẳn đã thực sự động tâm với nàng.

Hắn sẽ không để việc đó xảy ra cho dù phải đối đầu với toàn bộ người trong thiên hạ hẳn cũng không muốn mất nàng. Nhưng phải làm thế nào để triều đình hạ lệnh rút quân mà không gặp cản trở từ đám quan lại đó. Vũ Tường đưa tay ra phía cửa sổ một chú bướm nhỏ bay ra từ ống tay áo của hắn, một lúc sau một kẻ xuất hiện trước mặt hắn.

- Chủ nhân. - Tuyền cảm thấy thật sự kinh ngạc khi chủ nhân gọi mình, đã rất nhiều năm nài không sai bảo hắn.

- Tìm tất cả các chứng cứ phạm tội của 4 vị quan lớn vừa bị giết kia. Tốt nhất là càng nghiêm trọng càng tốt. Giá họa cho Trầm Tường hẳn là có lý do, chỉ cần lời bí mật đó của chúng ra được ánh sáng hẳn Hắc Phong Trại sẽ được an toàn. Bọn họ có khi còn được giải hàm oan năm ấy cũng nên.

Tuyền nhú mày không phải hẳn không có cách tra ra chuyện này thế nhưng muốn điều tra cũng cần thời gian.

- Chủ nhân ta cần chút thời gian.

- Người cần thời gian bao lâu?

- Một tháng.

- Trở về trước, bên Áo có tin tức gì chưa?

- Đã tra ra nơi cuối cùng nàng ta và hài tử mất tích. Hiện đang tra xem là sơn tặc nơi nào thực hiện cướp thương đoàn năm ấy.

- Tra cũng đã 10 năm, người trở về nói với hắn ta cho hắn thời gian 10 ngày, nếu còn không tìm ra nàng ta cùng tiểu hài tử kia thì mang đầu đến gặp ta. - Từ gương mặt lạnh như băng của Vũ Tường toát ra một khí thế bức người đến khiến bất kỳ ai cũng cảm thấy run sợ. Tuyền khẽ run rồi thẫn thờ dài thay cho Áo, hẳn ta mười năm cũng không tra ra, mười ngày thời gian hẳn là lần này hẳn ta chết chắc.

Dùng thời gian mười năm để truy tìm tung tích bọn họ hẳn là muốn chuộc lại lỗi lầm năm xưa. Nhưng hiện giờ tung tích của bọn họ không chừng sẽ đổi được an toàn cho toàn bộ Hắc Phong Trại.

Nhìn trời đã dần về chiều thế nhưng vẫn không thấy Bảo Bảo tới làm phiền hắn như mọi khi chợt cảm thấy thật nhớ nàng. (akiaki: huynh nhớ tỷ kìa)

- Trương bá, lão có thấy Bảo Dương gia đâu không? - Một kẻ chạy vội vào sân hỏi khẩn sự.

- Người tìm nàng làm gì?

- Có thứ ta không thể quyết định nên đến hỏi.

- Hôm nay là mồng bảy, chắc tiểu nha đầu đó lại chạy đến chỗ Thất tiểu tử. Nàng mỗi lần đến chỗ hắn thì phải mấy ngày mới về. Người hay là sang hỏi trại chủ.

- Được, mà Trương bá ta nghe nói Thất dương gia yêu Bảo Dương gia phải không? Và cứ mỗi tháng vì ngài ấy mà lại xảy ra náo loạn một lần.

- Náo loạn? - Lão nhú mày nhìn tiểu tử kia. Nhưng lão không trả lời hiếu kỳ kia của hắn mà chỉ thở dài bỏ đi.

Ngồi trong gian phòng nghiên cứu các thể cờ hay trong kỳ phổ hắn không thể tập trung được. Những gì hắn nghe được hôm trước cứ luẩn quẩn trong đầu hắn. Nàng thực sự đã mấy ngày rồi không có đến tìm hắn. Thất Đường gia kia và nàng thực sự là cái quan hệ gì, vì sao đến chỗ hắn ta thì phải mấy ngày như thế. Càng nghĩ hắn càng không thể tập trung được nữa. Hắn xem ra là quá yêu nàng mất rồi. Nhếch môi cười nhẹ như tự giễu cợt bản thân mình, hắn bị tiếng huyền não bên ngoài khiến cho chú ý.

Mở cửa bước ra thì hắn bị một cảnh tượng đập ngay vào mắt. Một kẻ chừng hơn ba mươi tuổi, dập dánh thư sinh thế nhưng trên vai hắn là vác Trầm Bảo Bảo đang say khướt nhưng cổ vùng khỏi tay kẻ kia. Lệ rơi đầy mặt nàng khiến hắn có chút khản trương muốn tiến đến ngăn kẻ kia lại thì nghe những người kia gọi ông ta là trại chủ.

- Cha, thả con ra, con muốn ở lại trong đó... - Ba... một cái tát tai thanh thúy vang lên khiến cho không khí như ngưng trọng lại

- Con náo đủ chưa? Nếu thấy khó sống đến vậy thì đâm đầu vào vách đá đi cho xong, đừng để người khác suốt ngày chạy theo con như vậy nữa. - Không khí ồn ào trở nên im lặng, lệ lại rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia nàng không nói gì chỉ ôm mặt bỏ về phòng đóng sầm cửa lại, còn kẻ kia cũng nhú mày phát tay áo rồi đi.

Thì ra ông ta chính là Trầm Kỳ trại chủ Hắc Phong trại này, thật không thể tưởng nổi hắn cứ nghĩ có lẽ nàng là giống cha nên mới có bộ dáng thế kia nhưng hắn đã lầm, nàng có khi giống nương của nàng chăng? Dù xuất thân nhà tướng thế như nhìn Trầm trại chủ như một thư sinh văn nhã tài hoa không một chút nào giống bộ dáng của kẻ thảo khấu.

Sau khi sự việc đi qua hắn trở về phòng tình cờ nghe hai kẻ xầm xì bàn tán.

- Chẳng phải Bảo Đường gia nói sẽ không uống rượu nữa sao, nàng còn dặn ta rượu hợp cần ngày hôn lễ của nàng toàn bộ thay bằng trà hết. Sao nay lại say khướt thế kia?

- Người không biết sao hôm nay là sinh thần của Thất đường gia nàng ta say cũng có gì lạ.

- Nhưng những lần trước nào có say, chỉ khóc nháo thôi không có say a. Có phải vì hôn sự kia?

- Thôi đi cũng không phải chuyện mà ta và người có thể hỏi tới.

Trong gian phòng của mình Nha Vũ Tường ngồi trầm mặc sắc mặt không chút vui buồn thế nhưng chén trà trong tay hắn chẳng biết vỡ nát từ lúc nào. Nghĩ đến Trầm Bảo Bảo hắn lại nhớ đến khuôn mặt không một chút sắc sảo động lòng người kia đã khắc sâu vào trong trí nhớ của hắn. Đôi mắt trong veo có chút u buồn tĩnh mịch của nàng khiến hắn như muốn hút sâu vào mỗi khi nhìn ngắm. Ánh mắt đó lại lóe lên sự tinh xảo gian manh khi bày trận đánh cướp một món hàng béo bở. Cũng bị thương đâm lẹ nhưng lại rơi vì một nam nhân khác. Khê gia tăng lực tại đầu các ngón tay, những mảnh vỡ trong tay hắn lúc này bỗng chốc trở thành bột vụn. Nàng đã khiến hắn điên cuồng yêu nàng như thế hắn phải có trách nhiệm Phụng bồi bên hắn cả đời. Nếu Tâm nàng không thuộc về hắn hắn sẽ đoạt lại bằng mọi giá. Đời này hắn muốn cột chặt nàng, không cho phép nàng nhìn bất kỳ kẻ nào khác trừ hắn. (akiaki:oa, huynh thực bá đạo, thế nhưng ta thích)

Nha Vũ Tường đến bên cửa sổ ngắm nhìn ánh trăng thao thức. Đêm đã khuya thế nhưng hắn không tài nào nhắm mắt được. Hôm qua Thần còn báo với hắn Trương tri phủ nói là không thể trì hoãn việc tấn công Hắc Phong trại thêm được nữa. Vì trì hoãn lần này triều đình điều người xuống giám sát thảo phạt mà kẻ được điều đến không ai khác chính là Tổng Ngọc Trác em trai của Tổng Thế Anh một trong bốn quan viên bị giết. Tình hình ngày một rối hơn nếu muốn kéo dài hơn thời gian trong khi chờ đợi thì xem ra lần này hắn hắn là phải lộ diện rồi.

Khê thở dài, hắn đã thật vất vả mới có thể che giấu hành tung của mình suốt chừng ấy năm thế nhưng nay lại tự mình xuất đầu lộ diện. Nếu để tiểu quỷ kia biết ắt hắn là hắn sẽ bị cười đến trời nghiêng đất ngã mới thôi. Xem ra hắn thực sự đã si mê người con gái đó mất rồi. Thế nhưng nàng lại đau lòng rơi lệ vì một nam nhân khác.

Thất dương gia... hắn cũng chưa từng gặp qua kẻ kia trong suốt thời gian trong Hắc Phong trại. Không biết tên kia bộ dáng tròn méo thế nào, nhưng hắn thực sự chỉ muốn bẻ gãy cổ hắn ta ra mỗi khi nghĩ đến. Chỉ cần nghĩ trong tâm nàng có hình bóng của một nam nhân khác thôi hắn cũng cảm thấy vô cùng tức giận. Vũ Tường tự nhận thấy bản thân đã yêu nàng thật sâu, thật sâu đến mức không muốn buông tay.

Từ ngày bị bắt về đây cũng chỉ có hai tháng nàng lại không phải một mỹ nhân khiến hắn vừa gặp liền điên đảo say mê. Thế nhưng càng tiếp cận nàng hắn càng bị hút sâu hơn vào quyền luyến. Chẳng biết từ khi nào hắn trở nên nhớ tiếng cười trong veo của nàng, nhớ những lời trêu ghẹo bông đùa của nàng với hắn, nhưng có lẽ hắn nhớ nhất cũng chính là mùi hương hoa Kim Anh Tử tỏa ra từ người nàng. Hương thơm tuy rất nhẹ nhưng hắn là để ý thấy được. Hắn thực sự muốn có nàng, dù có phải dùng thủ đoạn đoạt lấy nàng từ tay kẻ kia hắn cũng sẽ làm.

Mở cửa phòng đập vào mắt hắn là trong sơn trại có gì đó náo nhiệt, nhộn nháo, mọi người có vẻ vội vã giống như chạy loạn. Bắt lấy một trong những kẻ ngang qua hắn hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Là bạn rận tổ chức hôn sự cho Bảo dương gia. - Hắn vừa cười vừa nói cũng đã ba năm rồi tiểu thư nhà hắn cũng nên quên đi thôi không nên sống mà thương tổn bản thân nữa.

Nàng tổ chức hôn sự...? Vũ Tường nhíu mày, là cùng kẻ được gọi là Thất dương gia kia sao? Hít một hơi thật sâu hắn trầm giọng hỏi mà tim như thất lại:

- Là khi nào? - Hắn hắn nên ra tay trước giết chết tên tân lang kia của nàng.

- Hôm nay, đến tối sẽ bái đường. Bảo dương gia muốn tổ chức một cách nhanh nhất nên ta rất bận. - Hắn phất tay hời hả bỏ đi nhưng sau đó liền suy nghĩ có nên báo với Nha công tử chuẩn bị một chút hay không dù gì thì hắn ta cũng là tân lang. Thế nhưng lại bị hỏi thúc nên cũng kệ.

- Hôm nay sao? - Hắn có chút lảo đảo, vì cái gì nàng lại gấp gáp như vậy? Nàng yêu tên kia đến mức muốn nhanh chóng trở thành tân nương của hắn ta đến vậy ư? Nghiến chặt răng giờ phút này hắn thực sự muốn xé xác tên tân lang kia cho dù nàng có vì thế mà hận hắn. Đang bị lửa giận vây nuốt thì hắn bị giọng nói ngọt ngào của nàng đập ngúi

- Chàng sao lại ở đây? Ta tìm chàng này giờ. - Nàng một thân hỷ phục đỏ thắm thể trên khuôn mặt không chút phần son nhưng sao hắn thấy nàng còn đẹp hơn mỹ nữ khác cả thiên hạ này. Tim hắn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hắn nhất định sẽ giết tên tân lang kia của nàng. Hít một hơi lấy lại chút bình tĩnh còn sót lại hắn làm như không có chuyện gì.

- Tìm ta có việc? - Nàng nhìn hắn mỉm cười ngọt ngào khiến chút bình tĩnh sót lại kia cũng bay mất không còn tăm hơi.

- Chàng thay y phục này rồi ra đây cùng ta, ta muốn dẫn chàng đến chào một người. Nàng đưa cho hắn bộ y phục, nhìn bộ y phục trên tay nàng hắn có chút nghi ngờ.

- Ta thay bộ này à, ta sao? - Đó chẳng phải hỷ phục của tân lang sao, sao lại đưa cho hắn? Nàng mỉm cười gật đầu nhìn hắn. Không phải chứ, ra tân lang mà hắn có ý định muốn giết lại là chính bản thân mình. Khẽ cười nhẹ, hắn là cảm thấy bản thân mình quá ngốc. Nàng bắt hắn về chẳng phải là làm tân lang của nàng đó sao.

- Chàng thay mau đi. - Nàng đẩy hắn trở về phòng còn rất nhiều việc cần phải làm bọn họ là cần tranh thủ thời gian.

Nàng dẫn hắn vào một khu rừng nhỏ cách sơn trại không xa, ở đó có một ngôi mộ. Bọn họ này là đi thăm mộ đi. Đứng trước một bia mộ nàng cùng hắn dừng lại, đặt trước mộ một cành cúc trắng nàng kéo tay hắn

- Chàng chào đi. - Nàng chỉ tay về phía ngôi mộ rồi mỉm cười. Hắn nhìn theo hướng tay nàng trên bia ghi hàng chữ Trâm Thất chi mộ. Thì ra kẻ mà hắn luôn muốn giết thậm chí không cho hắn cơ hội xuống tay. Hắn có thể tranh giành được với kẻ đã mất hay sao? Vì kẻ đã mất luôn luôn trở thành vô khuyết trong mắt người còn sống.

Nàng ngồi xuống cạnh ngôi mộ và bắt đầu kể với hắn mọi chuyện

- Trầm Thất là một cô nhi, cha ta nhặt được huynh ấy ngày mừng bẩy nên gọi hần là Trầm Thất. Từ nhỏ huynh ấy đã luôn công ta trên lưng và yêu chiều ta như một người huynh trưởng. Ta đã luôn tin như vậy, mà không, phải nói là ta muốn tin như vậy. Ta biết tình cảm của huynh ấy, nhưng luôn làm như không thấy không biết. Và khi ta gặp chàng ta đã làm mọi cách cố tìm ra cho được chàng vì ta lúc đó thật ngu ngốc không hỏi tên chàng. - Nàng nở một nụ cười tự nhạo báng mình khiến cho hần cảm thấy khó chịu.

- Ta luôn tự trách bản thân vì sự ngu ngốc đó nên luôn gây ra những tai họa mà bản thân không thể lường trước được. - Giọng nói của nàng ngày một nhỏ dần và nghẹn trong tiếng nấc.

- Tai họa?

- Là trong một lần ta trốn nhà một mình xuống núi quyết định tự đi tìm chàng và gặp phải kẻ thù truy sát.

- Kẻ thù? - Hừ kẻ nào lại có gan lớn như vậy dám ra tay với Bảo Bảo của hần. Hần hần là nên diệt toàn gia kẻ đó.

- Lần đó ta sợ dĩ không mất mạng là nhờ huynh ấy.

Hần đưa mắt về phía ngôi mộ dù ta không thích người nhưng cũng cảm ơn. Hần nhìn sang phía nàng lệ đã rơi đầy trên khuôn mặt kia nàng nghẹn ngào.

- Huynh ấy trước khi mất đã nói với ta nếu một ngày ta được gặp lại chàng thì cho huynh ấy được trở thành thứ phu của ta dù chỉ là trên danh nghĩa huynh ấy cũng sẽ hạnh phúc lắm rồi... - Nàng khẽ nấc nhẹ nghẹn ngào.

Hần đưa mắt nhìn về phía ngôi mộ, lời cảm ơn lúc trước hần không rút lại thể nhưng lòng biết ơn thì hần thực sự phải lấy lại. Đã chết rồi còn muốn cùng hần tranh thê tử sao. Người chết cũng không thể nha, hần nhất định sẽ không nhượng bộ.

Bảo Bảo bước đến trước mộ quỳ xuống, nàng đã xác định rồi, lòng nàng chỉ có Nha Vũ Tường, Nàng yêu hần dù rằng tiếp cận hần là có mục đích nhưng nàng là thực dạ yêu hần. Điều mà nàng có thể làm cho hần có lẽ cũng chỉ có thể để hần chiêm trồn trái tim nàng, trọn vẹn, không dung nạp thêm bất kỳ kẻ nào. Lệ rơi trên khóe mắt nàng nhìn mộ bia của kẻ nằm kia mà cảm thấy có lỗi.

- Thực xin lỗi Trầm ca ca, là muội nhỏ nhen ích kỷ... nhưng trái tim muội không thể... không thể... xin lỗi... - Nàng nghẹn ngào trước mộ bia. Hần vòng tay ôm lấy nàng trong lòng dù xót xa nhưng cũng thật ngọt ngào hạnh phúc. Hần biết nàng là vì hần nên mới cùng người đã mất lỗi hẹn ước.

- Không phải là lỗi của nàng. Việc xảy ra với huynh ấy không phải do nàng, nàng cũng không muốn thế mà không phải sao. Đó chẳng qua là một sự cố và huynh ấy là người không may... - Hần dịu dàng ôm lấy thân thể đang run lên nức nở. Buông lỏng người trong lòng ra Nha Vũ Tường quay người hướng phía bia mộ nói

- Trầm Thất, là ta không cho phép huynh vào cửa làm thứ phu của nàng. Không phải lỗi tại nàng không đáp ứng huynh. Nếu hận cứ hận mình ta là được rồi. - Nàng nước mắt tràn mi nhìn hần dù biết có thể hần cũng có chút cảm tình cùng nàng thể nhưng... thể nhưng...

Bước đến xoa đầu tiểu bảo bối đáng yêu kia hần vừa cười vừa nói:

- Nhìn nàng kia sao lại ngạc nhiên như vậy. Ta vốn là kẻ xấu tính nên rất nhỏ mọn, lại thù dai cùng nhớ lâu, sao có thể chia thê tử cùng kẻ khác chứ.

Rũ mắt nàng lí nhí:

- Ta biết, hôn sự này là ta ép buộc chàng. Nếu một ngày nào đó chàng có cơ hội thoát khỏi đây, ta... ta sẽ xem như giữa chúng ta chưa hề xảy ra việc gì. Chàng có thể quên đi ta mà thú một thê tử khác.

Nghe nàng nói thế hần chột nhứ mi, sao nàng có thể muốn rũ khỏi mọi quan hệ cùng hần. Hần nếu không phải nguyện ý há nàng có thể ép buộc hần lấy nàng hay sao. Hần bước đến vòng tay qua eo nhỏ của nàng mà hung hăng kéo vào lồng ngực của hần siết mạnh như trừng phạt nàng vì ý nghĩ kia. Tham lam hít lấy hương thơm từ thân thể nàng hương vị khiến hần nhớ nhung quẩn luyến.

- Ta trước giờ chưa từng biết thế nào bị ép buộc, nàng nghĩ nếu ta không muốn, nàng sẽ có đủ bản lĩnh giữ ta lại và ép ta trở thành phu quân của nàng được sao. Còn nữa từ giờ ta đã nhận định nàng là thê tử của ta

thì cho dù đời này, kiếp này hay kể cả những kiếp sau nữa nàng cũng đừng hòng rũ bỏ quan hệ giữa chúng ta. Nàng mãi mãi sẽ là thê tử của ta, không cho phép nhìn kẻ khác cũng như nghĩ đến kẻ nào khác ngoài ta.

Khi nàng nói với hắn nếu một ngày hắn rời khỏi nơi này rời khỏi nàng khiến cho hắn bỗng cảm thấy bất an đến kỳ lạ.

Hôn sự của bọn họ khiến cho sơn trại thật ồn ào náo nhiệt. Trầm Kỳ khẽ thở dài nhìn đôi trẻ, Bảo Bảo nhà hắn hẳn là đã yêu tên tiểu tử này. Kế hoạch mà bọn họ hao tổn nhiều năm thiết lập có phải nên thay đổi hay không.

4. Chương 06—08 (hết)

Chương 6: Cốc chủ Diêm La cốc – Yên Vương

Trong phòng hỷ sự Bảo Bảo thắm rơi lệ ngấm khuôn mặt đang say ngủ của phu quân. Để hắn ngủ thật say nàng đã hạ mê dược trên chính thân thể mình. Vuốt nhẹ khuôn mặt tuyệt mỹ kia nàng sẽ ghi nhớ hắn cả đời. Nếu nói kế hoạch này có gì không toàn vẹn thì chính là nàng đã yêu hắn, thật tâm yêu hắn.

Nàng từ nhỏ đã cùng cha lên kế hoạch trả thù kẻ hãm hại khiến cha, nàng cùng các tướng lĩnh phải trở thành tặc. Vì kế hoạch này nàng biết chân tình của Trầm Thất cũng không tiếp nhận. May sao nàng gặp hắn, dùng hắn trở thành cái cớ khiến nàng dễ dàng chối bỏ tình cảm của Thất ca. Nhưng để diễn cho tốt vở kịch này nàng phải thật giống một kẻ si mê điên cuồng, tìm kiếm, họa hình, cùng học để trở nên nho nhã. Khác hẳn con người đang hết lòng yêu nàng, một kẻ cục mịch thô lỗ. Mỗi khi nàng làm Trầm Thất tổn thương nàng cũng đau không kém bởi vì nàng luôn vì xem Thất như huynh trưởng của nàng.

Cứ tưởng chỉ là lừa dối Thất ca nhưng chẳng biết hình ảnh của hắn đã ăn sâu trong tâm trí nàng từ khi nào. Thảng hoặc khi tình cờ tìm được hắn, lại biết hắn là người của Diêm La cốc chuyên giúp đỡ triều đình dẹp gọn hang ổ của sơn tặc. Thế là kế hoạch của nàng và phụ thân bắt đầu khởi động. Bước đầu trong kế hoạch chính là tiếp cận hắn.

Bỏ thời gian tìm hiểu về hắn nàng càng ngày càng lún sâu hơn tình cảm của mình với hắn đến mức chỉ cần bên cạnh hắn dù ngắn ngủi nàng cũng đã rất hạnh phúc. Nước mắt nàng rơi nàng chẳng thể làm được gì cho hắn, ai bảo bọn họ là kẻ không cùng đường. Trao cho hắn trọn tâm tư của nàng là thứ duy nhất nàng cho đi được cho dù rằng điều đó sẽ phải có lỗi vì không thể hoàn thành di nguyện của Thất ca.

Nhìn ra phía ngoài hỷ phòng nàng nhẹ giọng lên tiếng.

- Cha, đưa chàng trở về Diêm La cốc dùm con. - Bảo Bảo nhìn phu quân khẽ nức nẻ.

- Con đành lòng sao? - Hắn là nhìn ra tiểu nữ nhi hắn đã yêu tiểu tử này.

- Nếu chàng biết vì muốn tiếp cận nơi ở của kẻ thù chúng ta mới tiếp cận chàng hẳn chàng sẽ hận đến muốn giết con. Huống hồ giờ chúng ta đang là tội phạm truy nã của triều đình, con không muốn chàng bị liên lụy.

- Bảo Bảo... - Trầm Kỳ nhìn con gái yêu, lão có phải hay không sai lầm mất rồi khi muốn trả thù. Con bé từ khi hiểu chuyện chưa một lần thực sự hạnh phúc vì kế hoạch kia của mình.

Trầm Kỳ cho người đưa Vũ Tường đang say ngủ vì được vật xuống núi trở về Diêm la cốc.

Khi Nha Vũ Tường tỉnh lại là khi trời có chút nhá nhem, hắn chưa bao giờ mệt như thế vì ngủ. Vặn mình ngồi dậy hắn thấy có gì đó không đúng, căn phòng này là phòng của hắn tại Diêm la cốc.

- Thần, xảy ra chuyện gì? - Một bóng đen theo câu hỏi của hắn liền xuất hiện

- Dạ thuộc hạ không rõ lắm trở về phủ thì chủ nhân đã được người ta đưa về.

- Chủ nhân thuộc hạ có điều cần báo. - Hắn khom người báo ngay những gì hắn điều tra được.

- Nói. - Hắn mệt mỏi dựa vào đầu giường, hắn là bị người ta hạ được.
- Tất cả các quan viên bị giết đều có dính líu tới việc năm đó khép tội Trầm gia cùng hai mươi gia đình lớn nhỏ. Mà thông tin về bọn họ...
- Là lấy được từ chỗ Diêm La cốc chúng ta cái này thì ta biết. - Hắn nhẹ giọng nói không nghe ra được vui buồn hay giận dữ chỉ cảm thấy có chút buốt dọc sống lưng. Hắn đây là cực kỳ phần nộ, hắn biết bọn họ tiếp cận hắn hẳn phải có ý đồ gì đó không đơn giản. Nhưng giận không phải vì thế mà giận là vì sau khi đạt được mục đích nàng liền quăng hắn như quăng một chiếc giẻ rách. Hắn từ trước tới giờ cũng chưa từng bị qua kẻ nào đối xử như thế.
- Chủ nhân, Trương đại nhân hồi báo, Tống Ngọc Trác kia vừa đến liền cho lệnh điều binh chặn bị tấn công.
- Thần hướng hắn bẩm báo. Hắn biết ngài đẩy nhanh tiến độ tìm về Hạ Yên cô nương và nhi tử nàng ta là muốn dùng họ đổi an toàn cho Hắc Phong Trại.
- Người đi một chuyến cầm lệnh bài của ta đến đó nói với họ tổng kia. Trên sơn trại kia là có Vương Phi của bốn vương. Hắn động binh động đao có phải là muốn cùng ta chống đối.
- Dạ. - Hắn lãnh mệnh rời đi.
- Chủ Nhân, Ảnh báo về Hạ yên cô nương là đang ở Hắc Phong trại. Năm đó thương đoàn nàng đi nhờ bị cướp toàn thương đoàn bỏ chạy. Là Trầm trại chủ tình cờ ngang qua cứu nàng trong tay bọn Hồ lô trại, tên gian dân háo sắc. - Vũ khom người báo cho hắn một tin tức quan trọng. Tên kia hẳn vì điều tra ngày đêm nên ngay khi có kết quả liền nem ngay cho hắn giờ chắc đang tìm chỗ để ngủ. (akiaki: anh này lười kinh người)
- Vậy thì thật tốt, người báo cho Triệu Thúc biết thê tử và nhi tử của hắn là được Trầm Trại chủ cứu hiện đang ở tại Hắc Phong trại. - Khẽ mỉm cười, hắn đoán tên kia hẳn là lập tức dùng tốc độ nhanh nhất mà đến. Cũng thật không thể ngờ Hắc Phong trại lại là ân nhân của huynh trưởng nhà hắn. Xem ra lần này không cần hắn ra mặt, sẽ có người tự mình đem mình tới cửa sơn trại tạ ơn.
- Trong Phủ của Trương Tri phủ tri Phủ Sa hà trấn Tống Trác Ngọc ngay lập tức thu binh sau khi thần nói chuyện qua với hắn.
- Thúc Thúc vì sao lại rút binh. - Tống Chi Loan giận dữ chạy vào náo động trách cứ. Nàng là muốn mau chóng đánh lên ổ sơn tặc kia trả thù cho cha.
- Hừ Người có biết kẻ bảo ta rút binh là ai không? Là Yên Vương gia.
- Yên Vương gia? - Tống Chi Loan nhìn hắn với vẻ mặt không hiểu gì.
- Yên vương chính là tam điện hạ mất tích mười năm nay của Triệu quốc. Nghe đâu hoàng thượng đương triều không có nhi tử nên muốn tìm ngài ấy về lập làm thái tử. Mà con gái của trại chủ Hắc Phong trại lại là Vương Phi của Yên Vương gia vậy đối đầu Hắc Phong Trại cũng tức là đối đầu cùng Yên Vương. Người nói xem ta có thể không thu binh sao?
- Vậy thù của cha ta tính sao? - Nàng hai mắt ai oán nhìn hắn. Tống Ngọc trác làm bộ như không thấy quay lưng bỏ đi. Tống Chi Loan nhìn theo tấm lệnh bài điều quân treo lưng lửng bên hông hắn đôi mắt chột lóe sáng. Nàng không ngại đối đầu với bất luận kẻ nào miễn sao có thể trả thù kia.

Chương 7: Vuột mắt

Nha Vũ Tường dù đã phân phó ổn thỏa mọi chuyện chỉ còn chờ Thúc đến hắn liền giao hết cho tên kia xử lý thế nhưng sao trong lòng vẫn cảm thấy có chút bất an kỳ lạ. Hắn trước giờ chưa từng biết sợ qua thế nhưng cổ bất an này thực chất là do đâu mà có. Từ khi biết nàng hắn nhận thấy sự thay đổi thật lớn trong con người hắn, hắn lần đầu biết lo lắng lần đầu biết ganh tỵ, cũng là lần đầu biết trông ngóng nhớ mong một người. Hắn thừa nhận tâm trạng mình bị nàng ảnh hưởng đến mức khiến hắn mất hẳn kiểm soát của bản thân. Không đưa mắt lên nhìn hắn một mỗi hỏi kẻ vừa bước đến.

- Có chuyện?

- Chủ nhân phía ngoài có một tiểu cô nương đến nói là có việc cần phải gặp ngài. Nàng nói là việc liên quan sống chết nên ta không dám tự quyết định.

Hắn liếc mắt nhìn Thần, như hiểu được ý của chủ nhân, hắn nhún mình rời đi chỉ trong thoáng chốc liền quay trở lại.

- Là Tiểu Đào cô nương ở Hắc Phong Trại.

- Tiểu Đào. Hắn cố lục lại trong đầu cũng không thể nhớ ra nàng ta.

- Là nha hoàn của Phu nhân. - Hắn sở dĩ gọi phu nhân vì hắn biết chủ nhân nhà hắn hẳn sẽ không làm việc gì mà chưa suy nghĩ kỹ càng. Nếu ngài đã ở Hắc Phong trại cưới thì hẳn là nhận định nàng ấy chính là thê tử của mình vì thế hắn cũng phải nhận định nữ chủ nhân này.

- Cho nàng ta vào. - Hắn lạnh giọng phân phó.

Tiểu Đào được một kẻ dẫn vào Diêm la cốc. Vừa đi nàng vừa ngắm nhìn vẻ xinh đẹp của nơi đây. Không phải một trang viện diễm lệ thế nhưng ở nơi này toát ra vẻ trang nhã quý phái. Thật khác xa lời đồn thổi của giang hồ rằng Diêm la cốc là nơi ma quỷ âm u, có vào mà không có mạng trở ra.

Tiểu Đào cũng thật ngạc nhiên khi biết Nha công tử, à mà không phải phải gọi là cô gia mới phải. Theo như giang hồ đồn đại thì cô gia nhà nàng là kẻ lạnh lùng tàn bạo giết người không chớp mắt vì thế hắn mới có danh là Diêm La vương. Phàm là kẻ đắc tội hắn không có ai toàn mạng mà hình như là đều chết rất thảm. Hít một hơi thật sâu nàng trấn tĩnh lại thầm hạ quyết tâm trước sau gì thì cũng chết. Nhưng nếu nàng chết nhưng làm được gì đó cho tiểu thư nàng cũng cam lòng.

Bước vào bên trong Diêm Cốc thế nhưng nữ tử nhỏ bé kia không một chút run sợ.

- Người tới là có việc? - Hắn lạnh lùng hỏi, chẳng còn một chút nhe nhả nhẹ nhàng nào khi còn ở Hắc Phong Trại.

- Cô gia ta biết ngài hiện giờ là hạn chủ nhân ta. Ngài có thể sẽ không tin tưởng lời ta nói, nhưng chủ nhân ta là thật tâm yêu ngài.

- Yêu... Ha... Ha... Nực cười. Người cho rằng ta sẽ tin những lời như thế sao? Nói, là nàng sai người tới nói thế với ta có mục đích gì? Có phải hiện giờ bị quan binh vây khốn mới nghĩ muốn nhờ ta giải vây không? - Hắn ánh lên một đôi mắt sắc lạnh như quỷ thần lời nói như rít qua từng kẽ răng khiến cho người ta khiếp sợ.

Thân hình nhỏ bé kia khẽ run nhẹ nhưng ánh mắt nàng ta vẫn rất kiên định nhìn hắn. Giọng nói không chút run sợ nhưng khá nhỏ:

- Ngài có thể không tin, nhưng từ ngày đưa ngài xuống núi tiểu thư cứ như người mất hồn thất thần cả buổi. Ta theo tiểu thư đã lâu chưa từng thấy nàng ấy cười nhiều như những ngày cùng ở bên ngài. Suốt ba năm Thất Dương gia mất tiểu thư cũng trở nên điên dại náo loạn cả sơn trại vào ngày ngài ấy mất. Nhưng từ khi ngài đến tiểu thư nhiều nhất chỉ khóc và nói xin lỗi cùng Thất Dương gia. Tiểu thư...

- Đủ... - Hắn rống lên giận dữ. Siết chặt nắm tay rít từng câu qua từng kẽ răng

- Nếu nàng thực yêu ta thì sẽ hạ được rồi cho người thả ta lại Diêm La cốc sao? Hừ Người đừng tưởng chỉ với những lời đó ta sẽ tin người. - Hắn biết nàng là cũng có tình cảm cùng hắn vì nụ cười của nàng lúc ở cạnh hắn, nước mắt của nàng khi nói xin lỗi cùng Trầm Thất ngày đó không thể là giả. Thế nhưng bị nàng hạ được rồi đưa hắn trở về cũng là sự thật và việc này khiến hắn tức giận.

Hắn từ đầu đã biết nàng tiếp cận hắn hẳn không phải vì si mê hắn như lời nàng nói mà có mục đích khác. Nhưng hắn cũng thế chẳng phải sao, hắn cũng tiếp cận nàng để lấy được địa thế của Hắc Phong trại. Bọn họ hai người tuy rằng bắt đầu đều là có mục đích riêng của bản thân nhưng hắn tin tưởng rằng tình cảm của hắn và nàng hẳn là thật lòng. Nàng từng cùng hắn nói sẽ rũ bỏ mọi quan hệ với hắn khi hắn rời khỏi Hắc Phong trại. Nay lại sai người thả hắn trở về Diêm La cốc, đây chẳng phải là nàng đang phải sạch quan hệ giữa bọn họ hay sao. (akiaki: trời như oán phụ bị phụ ruộng bỏ)

- Là vì không muốn là liên lụy đến ngài. Tiểu thư thật ngốc, thà bị ngài khinh ghét để dễ dàng quên đi nàng ấy còn hơn là kéo ngài cùng Diêm La cốc chết chung. - Tiểu Đào ở một bên mỉm cười thê lương.

- Người nói gì? - Đôi mắt Vũ Tường như tối sầm lại. Lời nói kia của nàng khiến cho bất an trong lòng hắn ngày một lớn hơn.

- Chủ nhân không hay rồi. Binh lính tấn công lên Hắc Phong Trại. - Ảnh vừa đến liền vội vã bẩm báo.

- Làm thế nào... - Thần kinh ngọc không thôi thế nhưng chủ nhân nhà hắn sớm đã mất dạng.

Nhìn thấy ánh lửa rực trời khiến lòng hắn vừa lo vừa vội, nàng sẽ không thực sự có việc gì. Chỉ cần nàng bình an hắn tình nguyện không truy cứu mọi chuyện, lửa gạt hắn, lợi dụng hắn, hạ được cùng rồi bỏ hắn tất cả hắn sẽ xem như chưa từng xảy ra chỉ cần nàng bình an.

Ngay khi đến nơi lửa cháy sáng rực cả ngọn núi, hắn chỉ thấy loáng thoáng có xác của quân lính, còn người trên hắc phong trại cũng không thấy một ai. « Sinh nghề, tử nghiệp, nếu một ngày nơi này bị quan binh vây kín thì thay vì bị bắt mọi người sẽ cam nguyện cùng chôn thân nơi này. » Hít một hơi thật sâu hắn hướng bờ vực chạy đến. Sát bờ vực quân lính phun từng ngụm máu tươi ngã xuống còn nàng mỉm cười theo hướng vực thẳm lao đi.

Không chút suy nghĩ hắn lao đến bắt lấy nàng. Trong vòng tay của hắn nàng mở to đôi mắt kinh ngạc. Cả hai đều đang rơi thế nhưng hắn phát giác thân thể mình có điều gì đó kỳ lạ cảm thấy vị ngọt ngào tại cổ họng, khoe miệng hắn trào ra một ngụm máu tươi. Hắn trúng độc, nhìn quanh mép bờ vực hắn nhận ra Hắc hồng liền một loại độc được giết người qua hương thơm chúng mọc đầy khắp từ phía mép bờ vực trải dài xuống phía dưới. Lệ đã rơi đầy mặt nàng, vòng tay qua ôm lấy hắn nàng nhỏ giọng:

- Ta yêu chàng. - Lệ nàng lại rơi.... Hắn nghe nàng nói mỉm cười mãn nguyện, vòng ôm kia của hắn cũng lỏng dần toàn thân hắn bắt đầu cảm thấy vô lực dần vì độc khí. Bảo Bảo xoay người ôm lấy hắn rồi điểm nhẹ mũi chân vào phiếm đá bọn họ rơi ngang qua vận khí đưa bọn họ ngược trở lên bờ vực.

- Hãy sống vì thiếp, cầu xin chàng. - Nước mắt nàng lại tuôn rơi, nàng có lẽ sẽ chôn thân tại đây nhưng lại không muốn hắn mất mạng.

Nhà Vũ Tường cảm thấy bất an, nàng đây là đang tính làm gì? Khi bọn họ chỉ còn cách bờ vực kia một khoảng nàng dùng sức lực còn lại của bản thân đánh chưởng đẩy hắn lên phía trên bờ vực rồi buông mình rơi xuống bờ vực sâu hun hút không thấy đáy kia.

Vũ Tường cố dùng chút sức lực cuối cùng ôm chặt lấy thê tử thế nhưng chỉ thấy nàng dần rời xa vòng tay hắn. Tim hắn như thắt chặt đau đớn bất lực nhìn thấy nàng bị vực thẳm đen ngòm kia nuốt lấy. Thân hình hắn lao đảo lê về phía vực muốn đến chỗ của nàng. Hắn bị ai đó túm chặt lại từ phía sau rồi nghe tiếng hét lớn của nhị ca hắn cùng giọng quát giận dữ của đại ca ngay sát bên tai hắn. Bóng tối ập đến rất nhanh ngay sau đó khiến thân mình kia khụy ngã thế nhưng thủy chung vẫn hướng thân mình về phía vực thẳm.

Chương 8: Kết thúc

Khi hắn tỉnh lại toàn thân đau đớn vô cùng, hắn thấy nhị ca thở phào nhẹ nhõm cũng thấy đại ca đưa lưng về phía mình. Hắn mở miệng có nhiều rất nhiều điều muốn nói cùng hắn nhưng thốt ra cũng chỉ vồn vện hai chữ

- Thật xin lỗi. - Năm đó hắn khiến đại ca cùng thê tử mình thất lạc nhau hắn vẫn luôn bứt rứt không thôi. Triệu Thức nhìn hắn, ánh mắt lóe lên sự thương cảm.

- Ta không trách đệ, là đệ làm theo chức trách. Với lại lần này mất thê tử đâu chỉ có ta, đệ cũng vậy không phải sao.

- Không, nàng sẽ không chết. Nếu tìm cách xuống được phía dưới, ta nhất định sẽ đi. Không tận mắt thấy xác nàng ta sẽ không tin. - Hắn bỗng dưng nhớ lại tình cảnh ngày đó trái tim thắt chặt đau đớn. Hắn không muốn tin, không thể tin hay nói đúng hơn là sợ, sợ thật sự mất đi nàng.

- Là vực Diêm La, đệ nghị sẽ xuống được đến phía dưới sao. Chưa xuống đến nơi đệ đã chết rồi, có biết ta vất vả cỡ nào mới kéo đệ từ quỷ môn quan trở về không? - Quý Thanh Dã hét lên giận dữ.

- Nếu muốn chết cứ để hần chết, xuống dưới đó sẵn tiện chăm sóc thể nhi dùm ta luôn. - Triệu Thức phất tay áo dùng dùng nổi giận, quăng lại trên bàn một viên thuốc màu đỏ như màu của máu rồi rời đi. Thanh Dã thở dài rồi vọt đuôi theo phía sau Triệu Thức. Vũ Tường nhặt lên viên thuốc đỏ tươi trong mắt lóe lên tia sáng quỷ dị, nâng lên khoe môi nụ cười tự đắc rồi thật nhanh tay hần bỏ viên thuốc vào miệng nuốt mất.

Tại một nơi hẻo lánh khuất sau núi trong trang viên nhỏ nhắn một nữ nhân tuyệt sắc nằm trên giường mở to hai mắt nhưng không chút phản ứng nào. Cứ như thể xung quanh đâu có xảy ra việc gì cũng không liên quan đến nàng.

- Không hay... Không hay, triều đình phát tang yển vương qua đời. Nghe đâu là trúng độc không qua khỏi. - Một lão nhân vẻ mặt hốt hải vừa vào liền hỗn hển thông báo.

- Không thể nào, chàng sẽ không chết. - Nữ nhân trên giường ngồi bật dậy, lê đôi chân không thể đi được nữa đến bên cạnh nắm lấy gấu áo của lão hét lớn lệ lan tràn đầy mặt.

- Sư phụ người nói đi, là người gạt con phải không. - Nhị ca hần là thần y, là đệ tử của Diệu Thủ Thần y. Không lý nào không thể giải độc khí từ Hạc Hồng Liên. Đôi tay nàng run rẩy, nắm lấy gấu áo của Lãnh Diêu Diêu.

- Đúng ra thì đã giải hết độc. Thế nhưng hình như quá thương tâm vì mất thể tử nên uống... uống độc được tự vẫn.

Đôi tay nhỏ bé đang bám trên áo lão khẽ run rẩy rồi buông lão ra khiến toàn thân nàng té nhào trên đất.

Khi vạch ra kế hoạch này nàng định sẽ không trở về tìm hần vì sợ phải đối mặt với giận dữ cùng oán trách của hần. Nhưng khi thấy hần không chút do dự lao xuống bờ vực kia, nàng đã hạ quyết tâm nếu còn sống sẽ chạy đến bên hần dù hần có oán có trách có hận nàng cũng không sợ. Nhưng hiện tại với đôi chân không thể đi lại được lại muốn hần nghĩ nàng đã chết ngày đó. Thế nhưng nàng thực không thể tưởng rằng quyết định đó lại khiến hần thương tâm đến tự vẫn.

Nước mắt tràn mi nàng có phải đã sai rồi hay không, rời xa hần nàng không hạnh phúc. Những tưởng làm thế sẽ khiến hần hạnh phúc hơn thế nhưng... thế nhưng... nước mắt rơi tim đau đớn. Nắm chặt thủy thủ trong tay nàng muốn đi tìm hần, chỉ cần ở bên hần hần là hạnh phúc.

Lãnh Diêu Diêu thấy hành động kia của nàng cũng không có hành động ngăn lại nhưng lão chỉ than một câu.

- Nha Vũ Tường cũng thật có phước vừa chết liền được đón luôn cả thể nhi xuống đoàn viên. - Khẽ thở dài lão quay người bước ra khỏi phòng mà khoe môi khẽ nhếch lên một độ cong khó thấy được bỏ lại sau lưng đệ tử yêu với khuôn mặt đầm lệ mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn theo.

Xa xa nhìn đoàn người ngựa hộ tống xác của Nha Vũ Tường sẽ đi qua địa phận mà bọn họ đã bài trí Bảo Bảo hít sâu một hơi siết chặt nắm tay. Dù đã vạch kế hoạch khá tỷ mỉ cho vụ đánh cướp hôm nay thế nhưng nàng cũng không ngăn được hồi hộp lo lắng. Nếu thất bại xác của hần sẽ được đưa đến hoàng lăng nàng đến cơ hội nhìn hần lần cuối cũng không còn. Nhị tử của nàng sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội báo tể phụ thân. Lần cướp này sẽ là lần cuối cùng và là điều duy nhất nàng vì ích kỷ của bản thân mà thực hiện. Như nhìn ra tâm tư của nữ nhi mình Trầm Kỳ vượt đầu Bảo Bảo dụ dỗ. Vì lão quá cố chấp với oan khuất năn xưa cướp đi thể tử hần mọi tâm tư chỉ dồn cho việc trả thù thậm chí biết rằng việc trả thù kia khiến nữ nhi duy nhất của hần không hạnh phúc. Việc đánh cướp diễn ra đúng như kế hoạch, bọn họ thuận lợi như Bảo Bảo vạch ra. Đến bên cạnh thi thể của phu quân nước mắt Bảo Bảo đã rơi đầy mặt.

- Xin lỗi, là thiếp không tốt, nếu biết sẽ như hôm nay thiếp sẽ không chặn đường cướp tân lang hôm đó. - Khẽ lắc nhẹ, nước mắt nàng lại tuôn rơi trên khuôn mặt tái nhợt kia của hần. Ôm lấy thân thể lạnh băng kia Trầm Bảo Bảo gần như ngất lịm vì đau đớn xé nát tâm can. Bảo Bảo nghẹn ngào nâng lên tay hần đặt lên bụng nàng, chưa kịp mở miệng thì bàn tay kia bỗng nhiên kẹp chặt nàng vào lòng hần khiến nàng hết sức kinh ngạc. Vũ Tường vừa trở về từ quỷ môn quan liền tham lam hít lấy hương vị mà hần quyền luyện lâu nay. Để thực sự diễn tốt vở kịch giả chết này hần đã thực sự lần nữa quay trở lại nơi đó một lần nữa.

- Chàng... - Nàng kinh ngạc ngay sau đó như nhớ ra điều gì đó nàng định vàng khỏi vòng tay hắn nhưng vòng ôm kia của hắn quá chặt nàng không sao thoát khỏi.
- Ta lần này nhất định sẽ không để vượt mất nàng một lần nữa. - Hắn nói hết sức kiên định.
- Đừng ôm chặt quá nếu như làm bị thương hài tử sẽ không hay... - nàng ở trong ngực hắn lý nhí với đôi má ửng hồng hạnh phúc. Nhìn khuôn mặt há hốc miệng kinh ngạc của hắn mà phì cười. Đôi tay nàng đặt lên đôi chân nghẹn ngào....
- Ta sẽ không đi được...
- Vậy ta sẽ bế nàng cho đến cuối đời. Nàng muốn đi đâu ta sẽ đi cùng nàng... - Hắn thâm tình nhìn nàng...
- Hừm... ừm... thật ngại quá xen vào ngay khi ngọt ngào đến mức khiến ta nổi hết cả da gà lên rồi nhưng mà ta nghĩ ta có cách trị chân cho Đại sư tỷ... Nha tỷ phụ, huynh coi bộ không có phúc ầm tỷ tỷ nhà ta đến nửa đời còn lại rồi... bất quá chân tỷ khỏi rồi mà huynh vẫn muốn bế thì ta không cản... Mĩ Khiết Ngọc ở một bên làm bộ đáng như người lớn nói chuyện.
- Muội trị được sao? - Bảo Bảo vẻ mặt khó tin nhìn tiểu sư muội mười lăm tuổi.
- Ta đảm bảo. Nhưng chi phí sẽ mắc... hắc... hắc... - nàng bày ra bộ đáng mê tiền cười híp mắt.
- Nha đầu chết bầm nói bao nhiêu lần rồi... xưng ta với ai hử... sao dạy hoài không khá... Lãnh Diêu Diêu không biết từ đâu nhảy ra gõ đầu Khiết Ngọc.
- Sư phụ... ngài còn bắt nạt ta nữa ta sẽ không truyền thụ cách chữa trị lại cho ngài... - Khiết Ngọc bộ dáng ăn đau kêu oai oái...
- Lại ta... - Lãnh Diêu Diêu ở một bên nhận chào thua việc dạy dỗ tiểu nha đầu này. Dù lão là Thánh y thì sao, mọi việc có thể sắp xếp trong lòng bàn tay của lão cũng không giúp lão có cách cải tạo nha đầu ngang bướng kia... Nhìn đôi trẻ đang chìm đắm trong ngọt ngào kia. Hướng đôi mày rậm về biên cương của Triệu Quốc, đưa tay lên bấm bấm gì đó Lãnh Diêu Diêu nhếch môi lộ ra một nụ cười có chút gian xảo. - Trầm Thiên và Khiết Ngọc cũng có, sắp đến lúc phải tính toán một chút cho tương lai của bọn trẻ rồi.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuop-tan-lang>